

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 457. Leonis Pap. Annus 18. Leonis 1. Maioriani 1. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

INSVLE
ET LOCA
MAR TI
MA GNA
VI PAS
SA A GEN
SERICO.

Claudi praecepit, dissipatu atque dispersis per diuersa exiliorum loca (quia Episcopus non fuerat) presbyteris & ministris. Quae vix referata est, Zenone Principe supplicante per Patrum Senatum; & sic vniuersi de exilio redierunt. sed de his suo loco. Porro haec quidem hoc anno (vt vidimus) ceperit, in sequentes sunt propagata. At vero non Africam tantum passa dirum barbarum, acerbum persecutorem ingemuit, sed & aliae Romani orbis prouinciae, cum ipse annis ferme singulis valida classe ora maritima infestaret. Hinc idem Victor adea, qua sunt dicta, adiciens corollarium, ista subiicit: Quae autem in Hispania, Italia, Dalmatia, Calabria, Apulia, Sicilia, Sardinia, Brugia, Lusania, Epiro, vel Hibernia gesserit, melius ibi ipsi quae passi sunt miserabiliter legenda narrabunt. haec enim ipse.

XXX.
OBIITVS
MARCIANI
ET CREATIO
BASILI
II EPISCI
ANTIOCHENI.

Hoc eodem anno defuncto Maximo Episcopo Antiocheno, in locum ipsius Basilium subrogatus est. Atne hoc de obitu Maximi tempore diuinitus esse creditur: inde certum deducimus argumentum, quod cum constet asseritione Nicephori, qui vnus catalogus Episcoporum Antiochenorum recensisse scitur, sedisse Basilium susceptum Maximo annis duobus, & qui illi substitutus fuit Accacius annum vnum, addatque memorabilem cladem illam terramoris Antiochiam subuentis sub Accacio contigisse; constat vero eandem factam esse anno secundo Leonis Imperatoris, vt suo loco dicemus: cum idem Leo regnare cepit anno sequenti, & ab hoc anno vsque ad cladem illam tres intercedant inchoati anni, quibus impletur locus sedis Basilij & Accacij: dicendum vtique est, anni huius exordio Maximum esse ex hac vita subditum, cum sedisset annos septem, quippe quem creatum vidimus anno Domini quadringentesimo quadragesimo nono, cum Ephesi sub Dioscuro improbatum illud Ephesinum Concilium ageretur. Fuisse vero Basilium Catholicam fide praestantem, litterae Syroiti Episcoporum datae postea ad Leonem Imperatorem significant.

XXXI.
Philippus presbyter (inquit Gennadius) optime auditor Hieronymi, commentariorum in Iob edidit sermone simpliciter. Legi eius familiares epistolas valde falsas, & maxime ad pauperum & dolorum tolerantiam exhortatorias. Moritur Marciano & Auito regnantibus. haec ipse.

IESV CHRISTI
Annus 457.

LEONIS PAP.
Annus 18.

LEONIS I. IMP.
MAIORIANI I.

I.
a Marcell.
in Chron.
b Cassiod.
in Chron.
c Euseb. li.
2. c. 8.
MARCIA
NI IMP.
OBIITVS.
d Theod.
Ecc. Coll.
lib. 1.

SEQUITUR Christi annus quadringentesimus quinquagesimus septimus Constantino & Rufo inscriptus Consulibus, quo Marcianus Imp. ex hac vita migrasse ponitur a Marcellino & Cassiodoro & alijs: ex quibus corrigendus est Eusebius, qui eum imperasse tradit vsque ad Imperium Seueri in Occidente regnantis: sed & redarguitur ex epistolis Sancti Leonis Papae ad Leonem Imperatorem ante Imperium Seueri conscriptis. Numentant vero annos Imperij Marciani sex integros, menses sex, & dies duos. Anni quidem huius exordio, nempe vigesima sexta Ianuarij defunctum esse Marcianum, Theodorus Lector cum tradat, de eo ista praemittit: Marcianus ad supplicationes, quae in Campo fiebant, egressus, multa largitus est egenis: Anatolium vero Episcopum hortatus est, vt secundum consuetudinem vrbis illius Episcoporum, a Tauro vsque ad Campum veteris supplicaret: Hic cum Marcianum pedem ingredientem videret, & des & ipse supplicauit ad haec addit idem auctor: Marcianus cognitus, qua contra Romanam ciuitatem & Imperatorem ab Africa fuerat pro maiestate Imperij commotus, ad bellum separauit. Contigit autem, vt ad supplicandum in Campum cum egrederetur, vigesima sexta Ianuarij diem obierit. haec Theodorus de tempore eius obitus.

II.
MARCIA
NI DIGNA
LAVDES.

Pradicatur & inter alias eius virtutes digno praenonio a Nicephoro effusa in pauperes Marciani largitas, & in

primis inculcata religio, propensissimumque erga fidem Catholicam studium, & in Imperij administratione prudentia eius tempore omnes barbari conuenerunt legum insuper in eo laudatur inuiolata custodia, vt nihil praeter fas ubi concessum esse putaret; vnde non curauerit in canoqum contumeliam sancti tueri de primatu sedis Constantinopolitanae in Concilio Chalcedonensi decretum: celebratur & admiranda eius tum corporis, tum animi castitas; vt non tantum ab alienis abstinentes fuerit, sed quae accepit Augustam virginem coniugem, virginem pariter transtulisset ad Christum primum eius sponsum in caelis cum eo perpetuo regnaturam: Atque demum (vt vna sententia plura tamquam vno fuisse persuingam) vix sit reperiri inter Constantinopolitanos Imperatores aliquis post Constantinum, qui cum Marciano conferendus videretur. Quod igitur robore bellico atque religione polleter in numis finibus galeatus & dexterae iaculum tenens exprimitur, ex parte vero altera in signis Cruce geminata Victoria collocatur; prout ex aureo numismate hic tribi reddendum curauimus.

Sed & ipsius pariter cedit laudi, quod adeo modestum & bene obsequentem quod raro committit reliquit in omnibus Senatui exercitum, ipsumque Senatui ad eum summam pace conuictum animis, vt ipso defuncto, quamuis legitimus desset haeres, & plures essent tum in militia, tum in Senatu, qui sibi Imperij iura praetextu aliquo vendicare, vel tyrannice arripere potuissent: summam tamen pace atque concordia, tamquam in illa florentissima olim Romana antiqua Republica tractaretur, qui optimus videbatur, ipse a Catonibus eligeretur Augustus: Siquis (inquit Nicephorus) communi Senatus calculo Leo Tribunus, Thrasylus quoque gener, Imperator Romanorum salutaris est, & a Patriarcha Anatolio diademate coronatus haec ipse. Verum Ardaburius & Aspar filius militiae Magistri videti voluerunt ipsius Leonis in Imperium promotores; quorum officium Leo non recusauit, & ipsorum petitionibus annuit, ea arte & manibus Arianorum hominum exercitus robore eliciens, quod timebatur a Catholicis omnibus. At non praeterenda praeterea, quae de rebus ante Imperij gestis tradita posteris de Leone sunt. Nicephorus enim de eius rebus ante Imperium praeclearè transactis eiusmodi narrationem instituit:

Leo iste cum nondum diuino nutu Imperialis dignitate exornatus priuatus degere, & circa eum locum (vbi scilicet postea factus Imperator construxit Ecclesiam) in hominem caecum tota via errantem incidit: & vicem eius miseratus, erat enim ipse bonus & misericors & in rebus omnibus consideratus & prouidus) manu eum duxit, oculi ei vicem praestans, gressumque eius per loca plana dirigens, si quid in itinere spinarum aut duris esset, quod incedentem offenderet, remouit: atque ille quidem hunc ducebat, ille autem sequebatur. Et iam itinere aliquanto confectis, prope caenosum hunc locum venerant. Caecus, ille sit plurimum conficiebatur, & quin concideret, parum aberat: ita humor omnium in eo actu vobis mentis exaruerat. Itaque Leoni valde inuitus, ab eoq, crebris conuocis, vt sit eius mederetur, & vix laborem in vrbis quapiam aliquantulum recrearet. Erat hoc inenarrabile cognitio & sapientia Dei, quae mirifice omnia instituit.

Ille igitur misericordiam erga pauperem motus, densam suam omnem perstravit, & si quis aqua humor ibi catret, seruitus est. Vt vero post fatigationem multam, in sella ad illum rediret, & acrie admodum quiritaretur, quod misero illi in tali casu nihil solatij conferre possit: vocem incredibilem praeter opinionem omnem ex alto ad se delatam audivit, quae diceret: Non ita anxietate te mactari oportet, Leo: ecce, aqua prope est. Proinde non hac voce contentus

Extra
Iud. Laid
Pe. Iustin
Roma

III.

LEONIS
IMP. III.
CIVIS
NICEPH.
I. I. I.

Niceph.
lib. 1.
IV.
LEONIS
IMP. III.
CIVIS
NICEPH.
I. I. I.

V.
DE LEONIS
ANTHONY
MIRACU
LVM.

VII.

VIII.
LIO IMP
LUD EX
GAY A
METRO
POLL

alternat. denud vindam inquirere instituit: sed & ipse cecus proors fuit: circum enim eam versabatur, minime tamen eum videbat: quod & silve dense opacitas ei obstraret, & canum profusum illum inde remoueret. Quapropter partim indignans, quod quem manu duceret, cecum exinnum eam pateretur, partim vocem eam in a-

A superna gratia modo diuinitas confortatus, iuste non cessat pro communi vilitate cogitare, post Deum, cuius honorum venerabili Imperator. Quapropter etiam omni fortitudo verborum tuu vincit adibus, quibus diuinitas exornatur, & verba ad hoc en necessaria non sunt, quibus opera facere possuntur iudicium. Nuper enim electus a Deo & parat a exornatus, optimam iudicium propositum tuum magnam ostendit, quem ipse omnium creator elegit, benigni dicitur largitorem remunerando bonorum: quando reuente in ipso principio voce vestra ex scripto procedente papsima, ad sanctissimos Metropolitanos Episcopos, in frangibilem Ecclesie Catholice crepidinem roborasti, & priorum omnium papsimorum Principum constituta pro Orthodoxa religione firmasti.

X.

licentia

XI.

XII.

XIII.

Theod. Lib. in Cod. de li

Extat

VI. Verbu eius Leo parens, cecum & vndam ad cecum parum id iam curantem, vt in quo spiritus propie exinctus esset, attulit, & oculo eum luto, non secus atque Saluator illius a nativitate cecis, d- Deinde etiam aquam prebuit. Oculis attritanti, ecce autem matris & magnificientia tua, b Dei Genitricis, se exhibet, & miser illi aqua turbida & lutum solue fit. Consectum enim visum cepit, & dicitur ab heri reueras, oculis proter spem omnem Solem, seu potius coenam & lutum inspiciens. Sicuti namque sol primium, qui visum lucem primum dat, ab eo consistitur, sic tunc lutum, quo lumen illi ministrauerat, primum ab eo consistitum. Qua in re illud etiam admirandum fuit: nam quod oculis valentibus maxime aduerfatur, id tunc natura & visus deposita, salus are est factum. hanc Nicephorus de his, que ante Imperium adeptu, de Imperio tamen adipiscendo sunt prannunciata Leonii: qui & de templo ibi Dei Genitricis Marie, Ad fontem nuncupato, ab eo dem postquam factus est Imperator, etc. & o, historiam narrat. Quod autem referant plures, necem Asparis & Ardabur ipsius exordio Leonis Imperij patratum esse, manifeste errare conuincuntur auctoritate Marcellini, qui post annos tredecim id factum ponit: agemus ergo de his suo loco.

VII. Inreca autem cum S. Leo Romanus Pontifex de electione Leonis Imperatoris nuncium accepisset, litteras ad eum, ex more gratulatorias dedit, vt ipse testatur in litteris ad eumdem secundum datis. hortatus vero est idem S. Leo Leonem nouum Imper ad custodiam eius, quam vna cum Imperio acceperat a predecesore Marciano Augusto fidem Catholicam, defensionem que Chalcedonenis Concilij, quod tantopere heretici cum in Egypt, cum in Palestina labefactare conati essent. Leo Augustus iugiter tanto excitatus classico, licet sponte curreret, vehementius tamen in opus fertur. Quapropter nihil antiquius habuit, quam fidei Orthodoxe consulere, & qui bus omnia valeret viribus obfirmare, atque solidius stabilire. Ad quod prestantum salubre illud consilium inijs, vt sanctionem amplissimam ederet, qua significaret se confirmare omnia a predecesoribus Imperatoribus aduersus hereticos promulgata decreta, atque in primis que pro firmitate Chalcedonenis Concilij haud pridem a Marciano Augusto sancta fuisse edicta.

VIII. Adiecit postea, vt ad Metropolitanos omnes Orientales litteras daret, quibus reliqui pariter adnovecuntur Ecclesiarum minores Episcopi, vt cuius essent fidei, redditis litteris faceret manifestum: ex quo alterum de duobus eliceretur, vt vel in hunc modum calculo omnium Orthodoxorum iterum ipsorum confessione Chalcedonenis Concilium firmaretur, & perinde ac presentes essent in Synodo, sua seripione fidem Catholicam communirent, vel ex hoc qui essent heretici, palam heret, detedq; tum sententia Episcoporum, tum etiam legibus Imperatorum a gradu sedeq; protinus pellerentur. Horum omnium fidem faciunt littere Alexandrinorum & Egyptiorum Orthodoxorum ad ipsum Leonem Imperatorem postea redite, in quarum exordio ista narratur:

Insuper & y, qua nuper a sancta memoria Marciano Principe nostra sancta sunt, consono decernente, nihil aliud est meriti, quam pacem omnium & stabilitatem Republice, & penitentiam linguam eorum, qui aduersus Ecclesiam Christianam consurgunt, & blasphemant Deum, aut ipse eum quomam modo delinquant. Iniuria namque Dei manifesta est hereticorum absindentium sensu ipsos a recta fidei sententia. Quapropter hanc optime sciens, venerabilis Imperator, maligni prolem existere insuliantis quieti sanctarum Christi sem. et Ecclesiarum, eam, immutatas pacem consistere non sinet. & recte prouidentiam tuam studij huius adhibet, et per omnia resistentem: quod est opus papsimorum Principum pro Orthodoxa fideque nantium & resistentium primitus malu extrinsecis ymentibus, & animabus fidelium aduersantibus. hanc de institutione Leonis Imperatoris ipso regi sui exordio & dem Catholicam confirmantis, optimique Principis specimen edentis, sic posteris reinguentis exemplum Imperatoribus, quodnam tantae moli tegiminis debeant subijcere fundamentum, vt sit ab omni hostium turbine incossa atque stabilis perennitura. Sicut enim Catholica fidei confessioni, neque ipsa portae inferi, Domini promissione, valent obstrere: ita pariter super eadem Imperium stabilitum, perleuerant aduersus ingruentes aduersarios omnes semper illalatum.

Excidit autem eiusmodi Leonis Imperat. sanctio, qua Deo sui Imprij primordia consecrauit: sed satis ad rei gestae historiam veritatem consequendam, hanc modo ex litteris Alexandrinorum & totius Egypti Orthodoxorum in medium adduxisse. At vnde earum scribendarum literarum occasio eidem Orthodoxis Egyptijs data fuerit, & ipsi itidem petenda est. Dum enim hanc pro firmitate Catholicae fidei Constantinopoli a Leone Imperatore omni studio agerentur, contigit Alexandrinam ciuitatem vna cum omnibus Egypti prouincijs turbis vehementioribus agitari, vexariq; mirum in modum a factio- ne Diofcori, ex improposito omni an, quam per septem ferme annorum spatium in stomacho continuerat, auerteratque indies bilem in ipsum sanctissimum Alexandrinum Proterium uomente, hanc autem quomodo se habuerint iam narrare aggrediamur.

Cum Egyptij illi heretici, qui Diofcori studiosissimi erant, licet lege moniti, nequam tamen respicere voluissent, & in xillum eam ob causam exturbati essent, simul ac defuncti Marciani nuncium receperunt, duce Timotheo olim ex monacho creato presbytero Alexandrinum, vehientes Alexandriam, ad eum in sanctum Proterium eius sedis Episcopum confortes decessos conitarunt, vt eumdem occiderent, & in locum eiusdem ipsum Timotheum subrogauerint de quo quidem Timotheo haec habet in primis Theodorus lector his verbis: Timotheus Aelurus, antequam occideretur Proterium nigris vestibus indutus cella monachorum circuebat. & vnuquemque monachum ex nomine vocabat. Cum autem illi adscularent, vnum se esse administratorem spiritibus esse dicebat: ad hoc missum vt cunctis ediceret, ne cum Proterio communicarent, sed Timotheum Aelurum Episcopum designarent, hoc palam cunctis se infinuans haec Theodorus.

Sed quomodo tantum nefas & inauditum haecenus in sanctissima illa Ecclesia facilligium sit perpetratum, cum in loco sacro venerabilis baptisterij, tempore facto, nempe maioris hebdomadae prope Pascha vifantissimus atque primus in Ecclesia Dei post Romanum Episcopus oculus fuerit atque discerpitus, enarrare progrediamur.

DE ECCLESIA MARCIA AD PONTIEM

LEO IMP. CATHOLICAM P. DEM TVS TYA.

LEO IMP. QUID EXE GAT A MITRO. POLI.

Extat in ter opi il. luff. perf. mar. p. p. Con. Chalc. ced. 19. 2. Concil.

Extat ea de re dicta epistola cleri Alexandrini & Egyptiorum Episcoporum Orthodoxorum ad Leonem Imperatorem missa, qua cuncta, quae ab impio Timotheo facta sunt, exacte describuntur. Nos igitur ex ea illa tantum, quae ad historiam spectant, hic inferemus. Est autem eiusmodi epistolae titulus.

XIV. Oblata precibus ab universis Episcopis nostrae Aegyptiae diocesis, & clericis sanctissimae vestrae maxime civitatis Alexandrinae epistola verò sic exorditur: A superna gratia divinitus confortatum, &c. recitavimus ex ea superius, quae ubi sequuntur de edita Imperatore functione aduersus haereticos: quae autem ad res Alexandriae gestas pertinent, ita se habent, ut primum doceant se Catholicae fidei cultores esse, his verbis: Hunc igitur animum repositentem religiosum & cetero-rem humani generis, tantumque circa Christum studium demonstrantem, adimus & nos importabile mala passim, licet peccatores, Christi Pontifices, quae neque sermionibus solum presentare, nec lugere digni valeamus. Quemadmodum autem nostrae fidei gloria calamitas enarramus. Catholici a hypodemo intemperantia & Apostolica fide in Nicea à sanctis trecentis decem & octo Patribus posita & ubique firmata, & apud omnes verbum veritatis recte praedicatae habitae, quam etiam vnaquaque per tempora Orthodoxorum Episcoporum ad peremptionem quidem sepe exortarum contra illam scilicet panarum questionum, custodiam verò recte obsequentium Patrum firmavit atque roboravit. Simili quoque modo & Chalcedonensi Concilio & vniuersali Concilio congregatum dudum sub pio sanctae memoriae Principe Marciano hanc innotatam innotaminatam, seruauit, abscondens quidem eam, ne innotesceret, sed innotescere superfluum dogmatibus, confirmans autem venerabilis Nicaeae fidei (sicut diximus) Symbolum salutare, & fidei inueteritabiles terminos super eum, sicut gratia Spiritus sancti decernat, formamque constituit, per quam omnem adiectionem omnem innotationem aduersus confessionem rectam penitus abrogauit.

XV. Quapropter & nostro Aegyptio Concilio necessario cum Archiepiscopo nostro sanctae memoriae Proterio indubitanter se consentiente, & ea sapienter & vniuersimiter cum vniuersis totius Orbis Christi sacerdotibus, & praeter omnibus cum suis sanctis Episcopis, id est, Romanis, Leone, regia Constantinopolitana Anatolio, & Antiocheno Basilio, & vniuersali Hierosolymorum, & vniuersis Orthodoxis Episcopis consentiente, laborantibus nobis secundum S. Apostolum pro E. angelicae fidei firmitate, & in Christo sapientibus cum nostro Ecclesiae & civitatibus, & in tota vniuersa pace Orbis doctissimi populi apud nos & apud Alexandriae consentientis excepto Timotheo, qui se metipsum ab Ecclesia Catholicae fidei discepit pariter & abscedit, & post Chalcedonense Concilium, dum tunc dignatus est presbyterij frangeretur, cum quatuor aut quinque solis Episcopis & paucis monachis haereticis Apollinaris & eius similibus sita Languentibus, propter quam damnatus tunc regulariter à sanctae memoriae Proterio & omni Aegyptiaco Concilio, etiam Imperiali iure dignè exilium sunt experti.

XVI. Hunc Timotheum malignus inuenit arma sua machinationis aprissima, quem nouimus quidem boni cuiuslibet exortem diabolicam verò mentis solummodo instrumentum opportunum existere. Quis dudum inhians in Episcopatum Alexandriae maxime civitatis (sicut rei euentus ostendit) iapparens, quod dum oportebat effugisse, sita tamen speret, bene proponens sibi, quod vitare se primum dolose fingebat, insidiaturque, transiit sanctae memoriae Principis Marciani, quo migravit ad Deum, blasphemis vocibus impudenter aduersus eum insurgens, & sanctum & vniuersale Concilium Chalcedonense a nativitate eius inuenerunt, & vulgus populi seditionum & rulum congregans, denique contra sanctae memoriae Ecclesiam disciplinam, & communem Republicam, leges, & a mans irritum in Ecclesiam sanctam Dei, habentem pastorem atque doctorem sanctissimum nostrum tunc fratrem Archiepiscopum Proterium, & collectis solis celebrantem, & orationis fundentem omnium nostrum Saluatore Christo pro vestra pietatis Imperio & Christianissime vestro Palatio, congregatis in ipsa civitate magnificis ensibus iudicibus & curia & plebe fidelis, omnibusque simul clero & monachis.

XVII. Hoc itaque malo procedente, & vix adhuc facta die, dum in Episcopio secundum consuetudinem degeret Deo amabilem Proterium, asserens secum Timotheus iuste condemnatos duos Episcopos & clericos similiter, qui (ut diximus) in exilium fuerant habitare damnati, tamquam inanis impositionem suscepimus à duobus, nullo pe-

nitio Orthodoxorum Episcoporum ex duobus Aegyptiaca presentibus, ut moris est in Alexandriae Episcoporum ordinationibus interesse (ut creditur) adoleptum esse Pontificatus sedem, adulterum aperit praesentem in Ecclesia propriam sponsum habente & agentem in a diuina mysteria, & sedem propriam regulariter exornantem.

XVIII. Iste optimus ordinem Deo & vniuersae prouidentiam differri non sinit alij bonum, cum rabie quadam incompressibilis repente se metipsum in thronum aut legem & ordinem Ecclesiamque irrationabilem iram, & vultu permixti esse confidens, & neque regulas Patrum, & non legem Imperatorum, non iudicalem severitatem mentis precipiens, mox ordinationem efficit Episcoporum simul & clericorum, Episcopos sine impositione manuum existens, sed magis vultum habetis presbyteris ad ordinationem baptismi fuit, & omnes orationes, quae ex nullatenus agere & impediant, exercuit. Hic ita audacter & nefarie per eum quodlibet procedentibus, post aliquot dies, dum alibi daretur magnificus & gloriosissimus Dionysius civitati adfuit laboranti, & quae quatuordecim postea Ecclesia sanctissimum tyrannum etiam ab ipsa civitate recederet, quo facta Ecclesia & civitati communem vilitatem contulit.

XIX. Sic ergo decessit pauci diebus, dum commotis & rationabilibus, dum Timotheo conitaratur ab aliis, ius contra sanctae memoriae Proterium, nihil aliud erat, quod faceret ille beatae memoriae, quam ut locum daret ut (secundum quod scriptum est) & ad clericum baptissemus se conferret, inuisionem fugiens contra suam concarientium necem. In quo saltem loco à barbaris & cunctis fribus hominibus timor fuit, etiam ne scilicet loca loci meruerit, & exinde gratiam emanantem. Tunc hi verò, qui ab initio intentionem Timothei ad effectum perducere festinabant, neque in illi inuenerat locum, & aliter volentes neque exitum loci meruerit, neque tempus, cum esset salutaris Pasche festinus, nec ipsum sacerdotium pascentem, quod est mediatio Dei & hominum, hoc quod de Pascha dicitur, de Cetera Domini intelligi debet, in qua id perpetuum fuisse, habet Libercus Diaconus. Sed pergunt:

XX. Percesserunt inculpabilem virum, eumque crudeliter occiderunt etiam cum alij sex & circūducentes eum vix, cadaver vulneratum, crudeliter, & abentes per omnia pene civitatis loca, in insensibile corpore plagis sine misericordia verberabant, disidentes memoriam eum, & neque pariter interu. a. more canum, gustare illum vix, quoniam naper habere se Deo & hominum mediatorem putauerant, & tradentes, reliquum eius corpore igni, etiam dispergebant eum cineres in vici o. serocitatem bellicarum omnium transcendentes. Horum quidam nonnulli auctor fuit & sapiens (si Deo placet) archiepiscopus Timotheus, primo signidam adulter, postea etiam homicida, penit maxibus propriis hoc nefas efficiens, & propterea condemnandus: quando agens, qui inder malum fieri, in supplicio proximus est.

XXI. Adieci etiam huic malo sine timore peiora, dum inique contra regulas operatur. Haec enim agi sacra mysteria, qui neque communione habere laicorum sancti canonum partibus, & gubernat quidem auctoritate sua sanctam Alexandrinam Ecclesiam, res autem eius, ut ei visum fuerit, male denegat, & habentes alij inuenta panepes ab Ecclesia, & ex solatry primat omnimodis, alij haec sceleratissimus expendendo, Eae aperte quidem Episcopos condemnatos quatuor vel quinque contrarios Orthodoxae fidei (sicut diximus) existentes, alios quidem secum habet, alios verò per civitates mittit, ut in eis Episcopos Orthodoxos persequantur: sed & alios ordinare non cessat. Eos autem qui regulariter consistunt, velat communicatores sancti & vniuersali Concilio & sanctae memoriae Proterij, anathematizat: & iam expulsi omnem sanctissimum vrbis Alexandriae clerum communicantem similiter generali Concilio & sanctae memoriae Proterio Archiepiscopo. Sed etiam clericos, qui non nostrae Ecclesiae, & à nobis sunt ordinati, omnes velat haereticos anathematizat, & verè monstrat. Orthodoxos verò sancti & sanctae memoriae Theophilum Alexandrinorum civitatis Episcopum, & sanctae memoriae Cyrillum, & beatae memoriae Proterium, omnes antiquitus ordinatos, & ut diximus, anathematizavit, & a sacerdotio cunctos prohibuit.

XXII. Adiecit etiam istum malum, quod ex venerabilibus Diptrychi abfuit quidem sanctae memoriae Proterij vocabulum: passus verò sui nomen, & Dioscori ab vniuersali Concilio condemnati, cuius nec ordinationes suscipit, sic vndique velut ebrius variè calliditate conuincitur: & per singulas civitates & venerabilia monasteria praecipit, & nullus communionem suscipiat aut ab Episcopo, aut a clericis, qui communicatores sunt, aut fuerunt sancti & vniuersali Concilio

Concilij

SVII
8

Concilii Chalcedonensis, & memoria veneranda Proterij. Nec putat clericos, qui ad nobis sunt ordinati, sed pro illis alios debet introduci, tam quos ipse ordinat, quam quos alios facere iubet. Hinc igitur cū dicitur Aegyptiaci diocesanos sancti ecclesie obtinere caligine atque errore, quod consilio verum in eis sic existens non comulatus: collatum tamen concinentes saltem propriam, multis numeris labore suscipit, de civitatibus nostris exire, & laboribus atque angustia delogipere agere vitam propter calumniam a Timotheo & alijs concordantibus contra nos singulorum meditatae, & ea quoniam ad se- rimum imperturbatum portum ad est, ad vestra teatiquilitate vestigia consolare, deserentes confacerdotis nostris in quibusdam lateo lacu propter insidiam ab his factas, nec valentes nobiscum longa itinera peragrare, expelluntur per nos vestra pietate d' auxilia, in am eandem, nobiscum & simul cum Alexandrinis omnibus clericis habentes fidem.

XXIII. Quia vero sic aperta sunt, quae quotidie a Timotheo presuntur, ut neque consilio dionisi, neque laboribus egeant ad probandum, quando eum superbia manifestata est, & contra regulas Patrum, & contra sanctiones Ecclesiarum, contra ipsam Republicanam, contra omnium cingulum & potestatem (presumimus autem dicere aperte) etiam contra vestra pietatis imperium: Supplicamus & deprecamur vestram Christianissimam pietatem, & Orthodoxam & interemerat fidem, & integri vrbij, servatam, & indubitanter consistentem, nullo, nostrorum circa eam d' trepente, sed sicut diximus) concordantibus nobis cum omnibus totum Orbis sacerdotibus, non patiamini tyrannidem reditu dionisi fidei sustinere, sed vindicare potius sanctae Patrum regulas in ordinem Ecclesiasticum, cunctis, disciplinam, & sanctorum magistrum, Collegiorum diversis temporibus pro Orthodoxa fidei vigore celebratarum injuriam. Et scribere dignemini sanctissimae Romanae civitati Episcopos, quatenus haec a vestra tranquillitate nota fiant, nec non & Antiocheno, & Hierosolymitano, & Thessalonicensium vrbij Episcopo, & Epheso, alijs, quibus vestre vrbij potestatem Archoepiscopo vrbij regie civitatis Anatolie declarata est, nostrum libellum huiusmodi causas, ut eorum sanctitas certissime cognoscenda mala, qua promeruerunt contra Orthodoxorum Ecclesias, & Episcopos per Timotheum, vestra pietati renunciet, quid in tantum maleficia sanctorum Patrum regulis sit decretum. Et tunc sanctae quidem vestra potentia, vestra sanctae Ecclesiasticae sanctionis, ab Alexandrinorum Ecclesia sancta recedat, cui praesederat tyrannico modo, & non legitima dispositione tentanturque perfici, tantarumq; praesumptionum pena subiacent.

XXIV. Deinde iubent, sicut sanctae Patrum regulae precipiunt, & antiqua consideranda traditio Aegyptiacae diocesis) omnem Synodum Orthodoxam & communicatricem totius Orbis Episcoporum, quemquam sanctae vite eligere dignum sacerdotio vrbij, & communicatorem venerabilis Concilij & vestrae pariter pietatis, & qui sancti S. Marci irreprehensibilis esse videatur; quibus post vrbij Alexandrinorum populum in sanctitate atque iustitia gubernare, noig, valeat, veluti propria membra defendere, & sit ad satisfaciendum idoneum verbo simul & doctrina secundum apostolum, & repositi erudere resistentes, & ad veritatem cum satisfactione reducere. Si vero (quod non credimus) postquam secuta fuerint haec, qua possumus supplicantes, opus fuerit eorum Synodo, non pro causa fidei, quia (sicut praediximus) nullo modo dubitamus, sed propter Timothei novitates & vanitates, & nosandus actus: neque hoc euitamus, neq; segnes ad hoc erimus, sed potius confidentes accedimus: quia ipsa nostra iustitia defensionem nobis apponit, quado nobis nullam sermionem faciendibus pro redargutione vel probatione eorum, ipsa, quae ab illis iam contra sanctae regulas praue commissa sunt, & habitum perpetuam, pene vocem suam adversus eos emittunt, nec occultari possunt.

XXV. Cumq; ipse cum suis insisteret vsque ad praesens, impudenterq; derogeret & anathematizet summos Archiepiscopos, id est, Romanum Leonem, & Constantinopolitanum Anatolium, & Basilium Antiochenum, cunctumq; Chalcedonense Concilium, omnesq; totum Orbis Episcopos, & vrbijque Orthodoxos clericos simul & laicos: hinc itaque vestram tranquillitatem suppliciter exoramus, quatenus dum petitiones nostrae perveniant ad est, dum, sancire iubeatur vestra syllabus pietatis, Timotheum ab appetita refrenia prohiberi, ut nec ordinationes aliquas tamquam Episcopus faciat Episcoporum, sui clericorum, aut quorumlibet aliorum, neque collectas debeat celebrare, aut quodlibet aliud Episcopi opus efficere, vel contra nostras civitates, aut Ecclesias, & adversum eos aliquid tentare vel

innovare: quoniam absolute contrarium apparuit & Concilio & Catholicae simul Ecclesiae. Sed ne neque res Alexandrina Ecclesia, ut visum ei fuerat, disjuncta, ne (sicut male putat) per pecuniam sua vrbij profusio, sed ut consilio seniori cleri Alexandrinis iustitiae, praeter eos scilicet, qui ab ipso tunc sine iudicio & contra regulas ordinati sunt, constitutae: qui etiam dudum iudicio diligentia & sanctorum sanctae Ecclesiae temporibus Patrum praecedentium probuerunt, quatenus & providere rebus Ecclesiae, & custodire eum reddidit post Dominum. Haec foris a vestra pietate praesertur. Clericos vero universos, honore dignos & in reverentia senescentes, qui ab eo sunt (sicut iam diximus) expulsi, sanctis praecipit, sine calumnia ad suas Ecclesias, in pace celebrantes pro vestra pietate solemniter orationes, cum quiete servari, vrbijque pariter, & in ea sanctae Ecclesiae constitutis, ad Christi gloriam & salutem & perpetuitatem vestra Christianissima pietatis: litteras dirigente pro vrbij, qua postquam, ad magnificissimum Dionysium Ducem, nec non ad singularem provinciarum Iudices; quatenus ea, quae a vestra mansuetudine sunt facta, & serventur, & scilicet contradantur, haec dicitur Episcopi Aegyptij & cleri Alexandrini ad Leonem Imperatorem.

XXVII. Scripsit, & item tunc etiam (ut dictum est) litteras ad Anatolium Constantinopolitanum Episcopum, quibus eadem, quae sunt in litteris ad Leonem Imperatorem, recedent, adduntq; de virginum sacrarum & monachorum monasterijs ab eodem Timotheo profanatis, itemque ex sede Proterij a Timotheo igne succentia: rogantes eundem, ut ea, quae scriperant, Romano Pontifici significanda cunctaret. Quod quidem quam diligentissime Anatolius praestitit, ut ex litteris ipsius S. Leonis apparet, de quibus proxime dictum sumus.

XXVIII. Vidisti, lector, & exhorruisti ferale spectaculum crudelitate facinus, immane scelus, horrendum flagitium, & factilegium portendiolum, siue ad personam, siue ad locum, tempusve respicias in nece Proterij perpetrata: unde consideres, qualia esse soleant opera a fide Catholica deviantium impiorum. Sed licet irrum pat audacia, furatque temeritas, atque debac heur solita licentia, grassetur in super in frenis perfidia fronte procacia, occidat, trahat, discerpit, comburat, & renues cineres spargat in ventum, atque ne eius nomen memoretur amplius, abradat e Diptrychis: longè tamen fecerit quibusvis aereis tabulis Proterij comen liber vite habet descriptum in caelis, & in terris non vrbij tantum, sed omnes totius Orbis Ecclesiae indelebilibus notis perpetuae memoriae commendatis, solemniter acceperunt annis singulis magno praeconio repetendam: quem sicut sacerdoti illi corona decorum, martyri splendentem purpura, partem in caelis cum sanctis Apollinis accepit.

XXIX. Instutus es, vrbij, nescire in delinquendo terminum semel transgressam vallum hie Catholicae heresim: haud enim eadem beata exaritari valuit nece Proterij, sed debacchatur in clegim Alexandrinum, sed & perdidit civitates omnes Aegypti, fuit in Orthodoxos Episcopos, omnes explorat vicos, penetrat illudim pene neq; iuravit in monasteria exagitans Catholicos omnes: nec his contentus limitibus, longius amens sagittas emittit, intorquet furans anathematis iacula in Romanum Pontificem quem pertimescit vindicem necis sanctissimi vrbij, iudicem laeta fidei, & vrbijque omnium scelerum peccatorum: ex quo intelligere vales, unde emerget cornuta bestia, quae cornibus petat supremum Ecclesiae thronum; Amurum e portis inferi, interorum satellitum constipata: quibus nostri temporis infelicissimi haeretici satellites accelsentur, contententes totis viribus, ne a suis matribus crudelitate atque perfidia superentur. Sed ista sui firmi, & Christi promissio solidata, atque supra firmam petram erecta, cum Petro dixit: Super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, & porte inferi non prevalbunt adversus eam. At reliqua prolequamur.

XXX. Non deserunt haeretici partibus suis: miserunt & ipsi ad Leonem Imperatorem legatos, litterasq; dedere, in quibus de nece ex vi publica illata sancto Proterio nec verbum quidem, solum in eo insisteres, sed etiam Timotheo, pacem

XXVI. QUID PRO BONIS IO CIL ALEXANDR. PETANT.

XXVII.

XXVIII. PRVALET VRBIS.

XXIX. TIMOTHEI M. PR. CACIA.

XXX. LEGATIO HERETICORUM AD LEONEM IMP.

pacem esse redditam Alexandriae, omniaque statu tranquillissimo collocata. Sed & quod literis Imperatoris omnes Metropolitanis (vt diximus) exigerentur professionem fidei, quam profiterentur, scriberet; idem que tum ipsi, tum Timotheus crederent, magna procacia ipsedem litteris adiurarent, quae sic se habent:

Pissimo & Christianissimo Imperatori Oribodoxo Leoni Victori, Triumphatori, semper Augusto, Episcopi & clerici Aegyptiacae diocesis ab Episcopo Timotheo Aeluro destinati.

Scriptum est: Omnis potentis rationem esse reddendam de spe, qua in nobis est: atque multo magis pissimo atque Christianissimo Principi. Nos itaque sanctissimi & Deo amantissimi Patris nostri Timothei litteras tranquillitati vestrae deuotissimo gratiarum actione plenissimas, & quod Alexandriarum magna ciuitas, a usque Deo, sub vestrae pietatis Imperio pacem habeat, cum quiete multam ipsa ciuitas, quam sanctissima Ecclesia & venerabilis monasteria gubernantur. Quia vero necesse visum fuit etiam spem nostram & fidem breuiter vestrae maiestati declarare: suggerimus nos trecentorum decem & octo sanctorum Patrum, quorum Nicaea ciuitate collecti sunt, & per sanctum Spiritum sunt locuti, Symbolum atque fidem tenere & custodire, & neque augmentum aliquid, neque imminutionem recipere. Confidit, lector, peculiari esse hereticorum, quod accipiant simplices atque rudes, speciem saltem aliquam induere Catholicae formae, atque ipso primo cum eis congressu, illa prima verba habere in ore, se credere, quod crediderunt Apostoli; Symbolumque ipsum Apostolicum reddant, siue (vt illi) Nicenum, sed plane suo ipsorum illud sensu interpretatum, & diuerso profus ab eo, quem Ecclesia Catholica ob emergentes haereseis declarans apposuit: sitque vt qui ad ditionem respuunt, ipsi ipsa addant; & qui interpretationem Ecclesiae renuunt, ipsi pro animi sententia ad praua sensa illud distorqueant. Sed pergunt illi: Ea namque quae a sancto Spiritu dicta atque conscripta sunt, fas non est aliquo modo retrahere, nec augmentum aliquid, nec imminutionem eu inferre, sicut scriptum est: Noli transgredi terminos aeternos, quos posuerunt patres tui, quando neque interpretari neque praedicari sanctorum Patrum fidei Symbolum, cum per se interpretatum sit, & clare praedicet mysteria pietatis.

Hanc ergo fidem firmo & inconcusso atque immobiliter retinimus; haec ad satisfactionem perfectam maiestati tuae suggerimus, & ita credimus tam nobis, quam Deo amantissimum Archiepiscopo nostro Timotheo. Hoc autem manifestum tuae fidei pietatis praedictio Archiepiscopo nostro Timotheo, quia compendii de tua pietate, eidem Symbolo trecentorum decem & octo sanctorum Patrum, in quo baptizatus es, bonamque confessionem confessi, credere, & in eo persistere, & spem salutis habere: & communis tuae pietatis, & confictor Oribodoxum ita sapientem atque credentem, vt etiam collectas & sine sanguine sacrificia celleret pro vestra potentia. Quia vero satis scimus praecipio vestrae tranquillitatis, suppliciter exoramus, vt anno tuo praesibus nostris, & Deo amantissimo & sanctissimo Archiepiscopo nostro reuerentibus, & nos ad eius sanctitatem proximis dirigatis. Speramus etiam, quoniam Deus, qui tuae sententiae pueri huius donauit Imperium facemque, in Alexandria ciuitate dispensare dignatus est, vestrum corroborabit amplius Imperium, maioremque pacem conabit cuncto terrarum orbi & sanctis Ecclesiae.

Quia vero vestra pietas imperauit, vt quomodo modum de Synodo sapimus, nostram sententiam faciamus manifestam: quoniam communicat Ecclesia Synodu in Epheso celebrata, Synodum vero centum quinquaginta nescimus nominum autem, quia B. Patres nostri & Archiepiscopi post Concilium & in Constantinopolitana Ecclesia congregati sunt: Synodum autem Chalcedonensem Ecclesia maxima ciuitatis Alexandrina non suscipit. haec pro Timotheo Imperatore. Sed dolo hereticorum factum, vt illiusmodi litteris subscriptionem non appaerant, vt fecerant Oribodoxi fugillat enim id S. Leo Roman. Pontifex, vt suo loco dicemus. Cōsiderasti ne eorumdem hereticorum perfidiam, profiteri eos Ephesina Concilia non vnum sub Cyrillo dumtaxat, sed aliud sub Dioscoro nefandissimum, quod vel nominare saltem erubescere debuissent? Missas autem has fuisse litteras postquam de eadem a singulis fidei suae professione Leo Augustus Sacram dedidit: ipsa sui narratione demonstrant quomodo

rem errare videtur Liberatus Diaconus, dum habet post horum legationem ea de re fuisse ab Imperatore scriptas epistolam.

His omnibus acceptis litteris atque libellis, Leo Imperator Anatolio Episcopo Constantinopolitano legenda ea misit, ad quem & haec scripsit:

Imperator Caesar pissimus Victor & Triumphator Maximus semper Augustus Anatolio Regi ciuitatis Episcopo. Fuit mea pietatis opinio, vt cum omnes sanctissima Oribodoxae Ecclesia, tum praeter, ciuitates Republicae Romanae subiecta summam tranquillitate fruerentur; nihil, accideret, quod quietem earum statum perturbaret. Quia autem iura nuper Alexandria contingerant, tua sanctitati nihil me iam obscurum arbitramur. Verum quo accuratius omnia intelligas, & que tam tanti tumultus, tantae perturbationis existerint, vera cognoscere: exemplaria supplicum libellorum, quos sanctissimi Episcopi & clerici praedicta urbe & diocesi Aegyptiacae Constantinopolim urbem Imperij primariam aduentantes contra Timotheum ad meam pietatem attulerunt, quin etiam exemplaria supplicum libellorum, quos quidam etiam Alexandria a Timotheo ad nostra castra uenerunt, nostra etiam tradiderunt, ad tuam pietatem misimus; ad eum plane finem, vt quod factum sit a Timotheo, quem & populus Alexandrinus, & curiales vniuersi, & uiculi subpropulerunt Episcopum, de quibus alibi rebus in ipso supplicum libellorum corpore comprehensis, & praeterea de Chalcedonensi Concilio, cui minime assensuerunt, sicut libelli supplicum infra positis declarant, tua sanctitas perspicere & intelligere possit.

Proinde tua pietas agat, vt omnes Oribodoxi & sanctissimi Episcopi, qui in hac urbe primaria in praesentia commorantur, quietam omnes sanctissimae clerici consilium apud te conueniant: vt omnium rebus (quippe Alexandria, quae vni in statu tranquillo & pacato loquetur, maxima cura esse iam reuenerunt in uerba tua) diligenter tractatis, discussisque; quod de eo, de quo supra diximus, Timotheo; quid etiam de Concilio Chalcedonensi, omni humano timore grati, & odio penitus deposito, solus Dei omnipotens timore ante oculos statuo (nos in enim vos de hac re sanctae eius & sincerae Diuinitati rationem reddidit) quid inquam, vobis videatur, plane significetis: quo nos de omnibus per vestras litteras certiores facti, edictum, quod apposite illa conueniant, promulgare possimus. haec enim ad Anatolium Imperator, in quibus diligenter praesim obsecra in causis Ecclesiasticis pertractandis, eum etiam manifesta & nefanda essent crimina, minime se foret ingerere Imperatores, nisi consultius prius Episcopi. Quod autem ad illa resciperet Anatolius, accipe:

Pissimo & Christianissimo Imperatori Augusto Victori & Triumphatori Leoni Anatolio Constantinopolitano Episcopo.

Oratione inuicem nostra opus est, Christianissimo & fidelissimo Imperatori, vt non circa meditationem ad diabolo prouentum rerum contra communem Ecclesiam pacem occupetur. Quia verum (sicut apparet) aduersarius non sinit praesentem sine fluctuatione nauigare nos vitam: haec est superne gratiae gubernaculo reuolueret nos omnes, qui Deo auctore sumus in sacerdotio constituti, illum certaminibus obuiantes. Vide etiam nunc in his, quae sunt praesumpta in Alexandrinorum Ecclesia non quieti: sed sequens vestra tranquillitatis intentionem, volens & sanctorum Patrum regulas non sperni, & ciuitatis iura seruari, quod me facere congruebat, scilicet seculum gubernantem huius regiae ciuitatis regi: & haec vestrae pietatis manifesta sunt, per ea, quae scripsi tam Romano sanctissimo & uenerando Leoni Pontifici, quam omnibus curiamque diuersis Metropolitanis Episcopis: quod quos ingemant perulantiam contra sanctorum Patrum regulas perpetraram, & facta scelerata Timothei, sicut accusationes aduersus eum vestrae pietatis & nobis scriptae testantur: qui conculcavit Ecclesiasticas sanctiones, & leges ciuiles; quod secundum quod scriptum est, malam partem partem liberet elegit, & qua illi, quae in rebus de ceteris deficiunt, commoatur. At eum, impii dum ceciderit in profundam malorum spernit.

Significans nihilominus eis & de sancto beatorum nostro Concilio Chalcedonensi, quae digna sunt. Ergo quoniam alij haec conuenienter exposuit, prolixior non extitit, vt cum fiducia clarior de rebus praesentibus meam possim publicare sententiam. Notum igitur sacro vestrae tranquillitatis, quod pissimus vestris syllabus a nobis per praecipit: quia consuetus Timotheum quidem quantum ad uterque ratem sanctorum canonum aduersum quos semper ea, quae gesta

Inter ep. Vni illi. Concil. XXXL. H. R. E. T. I. C. I. A. D. L. E. O. N. E. M. A. V. S. I. T. I. Per. 2.

H. R. E. T. I. C. O. R. V. M. P. R. A. E. T. I. C. I. T. V. S. O. L. I. T. V. S.

Prov. 22

XXXII.

XXXIII.

Leo ep. 3.

XXXIV. XXXV. XXXVI. XXXVII. XXXVIII. XXXIX. XL. XLI.

XXXV. III. DELATO HABEN DO CON. Q. L. CHAL. CED.

XXXV. CONYLI. MANDAT. EPISCO. P. O. N.

XXXVI. Q. D. AD. L. E. O. N. I. M. A. V. S. I. T. I. T. O. L. T. V. S.

XL.

XXXV. II. TIMOTHE. VS. INDI. ONYSE. DICATVS. SACER. DOTIUS. XLI.

& gerit,

genti, hactenus irritavit) in ordinatione sacerdotij nullatenus esse dignum. Quomodo enim sacerdos erit, qui ita a proprio Pontifice & ab omnibus totius Orbis sacerdotibus sponte semetipsum abripit. & hereticum per omnia demonstravit, duobus se a sancto & famosissimo Chalcedonensi Concilio separando. & reverendissimos Episcopos Aegyptiacae dioecesis & clericos. necnon & Orthodoxorum multitudine & monachorum Catholice fidei & ipsi vniuersali Concilio communicantium, veluti hereticos, ab Ecclesia propria expellendo: in super & aliarum multarum malarumq; rerum andor existens, sicut accusationes aduersus eum oblate prostrantur: Sed hic aduertit, lector, hanc non esse Anatolij iudicalem definitiuamque sententiam damnantis, Timotheum Alexandrinum intrauam Episcopum (hanc enim id partium eius erat, sed maioris sedis Episcopi) verum potius eiusdem fuisse iustitiam in Timothei damnationem collatum per litteras, ut quae de eo inferius dicenda sunt, facile declarabunt. Sed pergit ad petitionem Imperatoris respondere, quid de Chalcedonensi Synodo sentiat, atque ait:

De Chalcedonensi vero sancto & vniuersali Concilio hoc aperte pronuntio, quia tentare omnino retrahere aliquid eorum, quae a Deo definita sunt, hominum est insidiatum sicutmodò Catholicae Ecclesiarum Christi concordia. conuadepitiam turbu ac tumulenti quando apostolica quidem & paterna dogmata olim nobis tradita, in eo roborata sunt & confirmata: Nullo enim dogmate & traditione Ecclesiastica contrarium illic peregrine aut nouiter est probatum. Illa siquidem Deo amabilia & veneranda Synodus ex imperiali tunc sanctione celebrata, ad peremptoriam sententiam, qua tunc contra a selem interemeratam videtur exorta, non aliam canouauit fidem, non permut antiquis existentem, non adiecit aliquid confessioni olim contradae, non inuoluit ea, quae semper consoditur & saluati: sed teneororum decem & octo sanctorum Patrum Symbolum in contaminabile & immutabile a domesticis facti consoduri, & is, qui imbuuntur ab impetate eum errore tradidit: nec non Synodos sanctas & Orthodoxas post illam maximam et consensu existentes. & pro illius confirmatione diuersis temporibus celebratae recte probant, & solummodo (sicut diximus) semen sanctorum tum exortam exterminant, ne vlla ex hoc malitia radice per eos, qui in eadem contendant, denud pollulet, & puram interemeratam, nostram fidem in aliquo noceret, quatenus ab hoc aliqui simpliciter sedarentur.

Nunc igitur, famosissime & fidelissime noster Principi, inserta tibi iustitia congruit sancte, ne quorundam mala voluntas, seu haereticaprauitas cuncta vbi terrarum, & omnibus Christi sacerdotibus vniuersi scilicet Deum & pacem habentibus, vexationis communitus & contritionis fiat occasio, & sacra canonibus suum robur contra Timotheum peruenientem eorum nos demonstrantibus decernere, ut quae necessaria sunt, ut per vestra pietate Imperium, sicut in illis, quoque contra talium rerum praesumpta proventur sanctum est, hac secundum legum seueritatem effectus contra aduatur, ad vindictam contemptorum Ecclesiae sanctionum, & innoxij sanguinis, hoc est, sancta memoriae Protherij Orthodoxi Alexandriae ciuitatis Episcopi, sicut visum fuerit vestra tranquillitati, Christianissime ac fidelissime Imperator Auguste, immaculata & intemerabili dextera, hactenus epistola Anatolij ad Leonem Augustulum.

Potro idem Anatolius (ut rogatus fuerat ab Orthodoxis Alexandrinis, velut ipse in nuper recitata epistola ad Imperatorem habet) de his omnibus, quae Alexandriae accidissent, adeo execranda, certiore in primis reddidit sanctum Leonem Romanum Pontificem, ac demum publicis circularibus litteris totius Christiani orbis Ecclesias. Quibuscumque autem scriptum est a Leone pijsimo Principe, simul cum eius litteris sunt annexae duae petitiones Episcoporum Aegypti, & eorum, qui ex persona Timothei Aluati preces obtulerant, necnon eiusdem Anatolij dicte littere circularis ad Metropolitanos totius Orientis Episcopos, ut patet ex redditus ab ipsiis litteris ad Leonem Imperatorem. Ceterum quod ad Anatolium spectat, constat quidem ad eam functionem ab ipso diacono Aesclepiadem esse missum, ut tradit Liberatus. Porro ipse Romanus Pontifex, acceptis ab Anatolio litteris, ad Leonem Augustulum ista mox scripsit.

XLI. Officia qua ad gratulationem Imperij pertinent, persoluitur.

iam hanc paginam necessaria supplicatione adieci, qua Catholicae fidei diuinitus preparatum sanctorum vestri posco praesidium. Nam talia in Alexandria Ecclesia perpetrata, fratru & Coepiscopi mei Anatolij relatione cognoui, ut omnia Christiana religio sentiat se impeti atque violari, nisi vniuersali fidei vestra deuotione proficiatur; & memorata Ecclesia, qua antea Catholicae fidei clara doctoribus, reldatur Christiana libertas: ut essentibus haereticorum impagnationibus Evangelicae doctrinae, quibus ante Dioscorum viguit, vna cum totius Ecclesiae pace reparetur. Quod opus virtutibus vestris glorieque, conueniens velletem & Deo placitum habebit effectum, si apud sanctam Chalcedonensem Synodum de Domini nostri incarnatione firmata, nulla permissio retroclatione pulsari.

Quia in illo Concilio per Spiritum sanctum congregatorum plenè ac perfectè definitio inuicem firmata sunt, ut nihil in regula, quae ex diuina inspiratione prelata est, aut addi possit, aut mutui. Hoc autem etiam apostolice vniuersitatis sententiam non ambigimus esse perspicuum, si quidem (ut multorum ante relatione compertimus) molitiones haereticorum quae contra praedictam Synodum auctoritate conabantur insurgere, nihil ex hoc permissum audeat. Pueritate conabantur insurgere, nihil ex hoc permissum audeat. Pueritate quod negandum illa sponte vidisti, gloriosum vobis est vniuersali Ecclesia, ut supplicanti, concedere, & incommutabiliter perpetuoq; praesare, ut quae secundum Evangelium Christi & praedicationis Evangelicae veritatem ab omnibus retro seculi vniuersa, ynaque intellegenti a roborata sunt, nulli vltius possint aisione canuelli. Protergo misericordia Dei, consilio Spiritus sui, mentem vestram inflexerit sanctae primiti Alexandriae Ecclesiae plenè reparati consilium, & per Catholice sacerdotum talium prouideri debet Pontificem, in quo & in Actuum prohibet & in ipso perfectione nihil possit reprochabile reperiri: ut omnibus recte composita, eadem vbiq; seruetur praedicta veritatem. Data sexto Idus Iunij, Constantino & Ruso vniuersis Coniulibus, hactenus Leonis Papae ad Leonem Imperatorem epistola.

Scriptis etiam ad ipsum, a quo eadem receperat litteras, Anatolium Constantinopolitanum Episcopum quibusdam prae laudet studium & Aegyptios Orthodoxis legis exhibitam charitatem obuiat tamen, quod non ageret consiliu a canonum in aliquo ex fide ipsius Ecclesiae clericis, qui cum aduersariis habere cõuoludinem dicebantur. Sed ad idiplum: Illud (inquit) sane plurimum mihi displicere suspicisco, quod inter dilectionis tuae clericos quidam esse dicuntur, qui aduersariorum conuicant praesertim, & rasta in vasa misericordiae miscantur. Quibus inuestigandis & seueritate congrua coecidendo debet diligentia tua vigilanter insistere; ita ut hi, quibus prodesse non potuerit correctio, non parat absque oportet enim nos Evangelicae memisse mandati, quod ab ipsa veritate pervertitur, ut finis oculis aut per aut dextera scandalizauerit yuenus, a domo corpore auferatur: quia melius sit in Ecclesia carere membrum, quam cum ipso in aeterna uis supplicia. Nam in per suo extra Ecclesiam positi reprobissimi, si ab is, qui totus sunt, in eis, quos decipiunt, vniuerantur. Abicienda pro eis peccata hae a sacerdotale vigore praesentia est, quae si sumes, peccato aliorum parcendo, non parcat, &c. haec & alia ad Anatolium S. Leo: plene significans, et si quibuslibet peccantibus praetulo esse debeant sacerdotes, spirito lenitatis atque clementiae tracta membra componentes, & patientia tolerantia aduersus tamen haereticos atque fautores eorum, abique mora seueriori debere insurgere disciplina, & quam celerissime aetiori medicamento, atque etiam sectione, si opus sit, vti, aduersus eos nimirum, quos ignorantia non excusat, sed perfidia obstinata condemnat.

Sed & de istidem hac ad Imperatorem: Sacerdotalem namque & apostolicum iudicatu animam etiam hoc malum ad iustitiam vltioni debet accenit, quod Constantinopolitana Ecclesia puritate possidentibus obsequunt, in qua inueniuntur clerici quidam haereticorum sensu consonantes, & imitasp; Catholicorum viscera asserentionibus sui haereticorum partem adiuuantes. In quibus deturbanda si frater meus Anatolius, cum nimis benignè parit, se genior inuenitur: dignam pro fide vestra etiam istam Ecclesiam praestare medicinam, ut tales non solum ab ordine clericali, sed etiam ab vrbis habitatione pellantur, ne vltius sanctum Dei populum peruerforum hominum contagio polluantur. haec de his S. Leo, iugillans planè clericos illos, qui licet idem profiterentur

LEONIS PAP. EP. SYOLA AD IMP.

Christi

XLII.

XLIII.

Leo ep. 76
FAYO-
RES HE-
RETICO
RYMIN-
VESTI-
GANDI-
ET COLE-
CENDI.
d. Mart. 19.

XLIIV.

Leo ep. 77
PER IMP-
RATO-
REM AGI
VULT,
CVM EPI-
SCOPI DE-
SVNT OP-
FICIO.

Catho-

XXXV-
III.
DE RATO
HABEN
TO CON-
CIL CHAL-
CED.

XXXIX

XL.

al. Leonis
Bromar.
cap. 7.
Leo ep 77
XLI.

Catholicam, (aliter autem nec licuisse illis in Ecclesia Catholica ministrare) haereticorum tamen partibus fauere, fouerentque ipsorum causam: quos sane vel ex hoc ipso esse ei sciendos, S. Leo praecipit. Sed ad haec quid Leo Augustus?

XLV.

ALeo 47.7
CONCILIUM VNIuersale PRAESENTI CAERETI- CI.

Sancti Leonis Papae litteris adsonitus, ardentiori animo haereticis resistit, publicaeque professus est, se Chalcedonenis Synodi esse custodem. Testatur id ipse S. Leo se accepisse ex Anatolii litteris. Tamen quod cuperet Imperator omnes simul in vnam concordiam Fideles vnici missos à Timotheo legatos haud vt par et at (spernit atque reiecit, nec in ipsum Timotheum vlus est: sed petentibus illis causam agi debere in vniuersali Concilio; factum perperam, vt mora importuna ne detur, dum de congregando iterum Concilio œcumenico tractaretur. Sic igitur Leo Augustus bono pacis illectus, sed deceptus, de celebrando œcumenico Concilio assensum praebuit, optantique ad terminandas omnes, quae vbiq; essent in Ecclesia lites, praesentiam requirit debere Romano Pontifici, ad quem, vt praesto esset, rogans litteras dedit, mihi- que pariter vtriusque partis oblatos precum libellos ab Alexandrinis acceptos. His Imperatoris Sancti Leonis redditus litteris, conatus est Pontifex vehementer huilcemodi cognatibus haereticorum obniti arque penitus refragari: pulchrum verò quod ad suum Constantinopolim aequentem & ad celebrationem Concilij pertinet, haec ad eum rescripti:

XLVI.

ANNO AD IMP. DE CONGRE- GANDO CONCILIO S. LEONIS.

Litteras clementiae tuae, plenae virtutis fidei & laminae veritatis, veneranter accepi: quibus exoptem, etiam in eo, quod praesentiam meam pietatis vestrae necessarium existimat, obedi- re, vt maiorem fructum conspectu vestri splendoris assequer: sed magis id vobis arbitror placitum, quod diligendum ratio demonstrat, nempe non opus esse notum rursus Concilium œcumenicum cogere, & statuta semel iterum tractanda proponere, hinc subdit: Nam cum fœdus & spiritali studio vnuer- sam pacem Ecclesiae mundati, nihil sit conuentio fidei defendenda, quam hu- que per omnia, in fœderis Spiritu sancto, irreprehensibiliter definita sunt, in haec res ipsi videbimur bene statuta conueller. & auctori- tates, quae Ecclesiam vnuer- salis complexa est, ad arbitrium haereticae petitionis infringere, atque ita nullum colligendum Ecclesiam modum ponere, sed data licentia rebellanda, dilatare magis, quam sapere certamina, haec S. Leo.

XLVII.

QUANDO MOBO AY BENDI SINT H. B. RETICI.

Porro quod eiusmodi Concilium experijissent, qui e- rant ex parte Timothei agentes Constantinopoli, vt hoc praetereu fouere inlicitam viderentur, qui totius Ecclesiae iudicium implorarent: ista idem Sancti Leo Pontifex eadem epistola ad Imperatorem addit: Apud Christianissimam regitur Principem. Omnes Christi praedicatores digno honore nume- randum, etor Catholicae fidei libertate, & ad confortandam Aposto- lorum ac Propetarum securum exhortor, vt consister despicias ac repellas eos, qui se Christiano nomine priuare, nec patriam patri- cidias sacrilega simulatione de se agere, quos cõstat fidem velle ena- cuere. Cum enim clementiam tuam Dominus, tantum sacramenti sui illuminatione duxerit: obediendum tibi aduertere, regiam potestatem tibi non solum ad mundum regimem, sed maxime ad Ec- clesiam praesentem esse collatam, vt a suis nefariis comprimendo, & quae bene sunt statuta despicias, & veram pacem huic que sunt tur- bara, restituas. Repeñdo scilicet per uasores feris alieni, & antiqua fidei sedem Alexandrinae Ecclesiae reformando vt correctio nibus eius Deit. ac iudicia mitigata, regia ciuitati non tribuat, qua ante ad- missa sunt, sed remittat.

XLVIII.

QUANDO VNI- UERSALE CONCILIIUM IN ALEXAN-

Constitu ante oculos cordis tui venerabilis Imperator, omnes qui per totum Orbem sunt Domini sacerdotes pro te tibi fide, in qua totius mundi est redemptio, supplicare: in qua res specialiter ambunt, qui Apostolicae fidei sectatores Alexandrinae Ecclesiae praesident, agentes apud pietatem uestram, ne haereticos homines & meriti pro sua peruersitate damnatos, ut si quae iustione patriami- ni: cum sine impietate errorum officias, sine opus peruersi fuer- rorū attendas, non solum ad sacerdotij honorem admitti nequeant, sed ab ipso Christiano nomine merentur abscondi. Nam quod ex- orat pietatis uestra uenia dixerim, quaedam contra splendorem uestra serenitate obfuscat, cum sacrilega parricide auderent pe- tere, quod nec innocentes licet obtinere, haec de his Leo. Intel- ligit hinc, lector, non nisi consentiente Romano Pontifi-

ce, esse iuris Imperatoris œcumenica congregare Conci- lia: qui si resistat, nihil penitus posse conchi, vt modo vi- dimus accidisse.

Vides & captiosos haereticos sub publicae pacis nomi- ne detinuisse diuites Imperatorem, nec in suam partici- dam & gratiatorem, inuolentemque Ecclesiam Alexan- drinae I. motheum, vt parerit, legere ageret, delatitiosque ha- ereticos eidem sub specie Nicæne fidei confessionis, atten- tantes se esse Catholicos. Sed & hanc omnem eadem epis- tola auctas Pontifex ipsorum aperuit imposturam: ni- mirum cum docer, non satis esse ad perfectam confes- sionem his temporibus Nicænum tantummodo Symbo- lum proficere, in quo non de humanitate Christi, sed de diuinitate potissimum actum esset: in Concilio uero Chalcedonen- si tractatum sit de uera & perfecta Christi hu- manitate: atque proinde sicut uerum hominem & uerum Deum Christum vnum confiteri Fideles debent, ita pariter astringi omnes vt eamque Synodum profiteri. Hinc il- la accedit iusta contestatio eiusdem Pontificis iisdem in litteris ad Leonem praemissa:

Cum ergo (inquit) vnuer- salis Ecclesia per illum principalem petra adificationem facta sit petra, & primus Apostolorum beatus Petrus uoce Domini dicens audierit: Tu es Petrus & supra hanc petram aedificabo Ecclesiam meam: Quæ est, nisi Antichristus, aut diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem ueritatem: qui scia in malitia inuenitibilibus persequens, per uasa iræ & iracundiae fallacia, falso diligentis nomine, dum ueritatem se mittit in- quirere, mendacia desolent seminare. Atque contentanda & en- tando meriti, qua sibi continet furor, & imbecillitas praeser- pfit, vt dum diabolico instinctu in sanctam Alexandrinam (aut Ecclesiam, quales esset, qui Chalcedonen- si Synodum retrahere cupiunt, disceder: in qua nullo modo accedere potuit, vt ad uobis contra sanctam Nicænam Synodum sententia, quod haereticis man- tiuntur, qui se fidem Nicæni Concilij tenere consingunt, in qua san- ctus & venerabilis Pater noster contra Arium congregati, non car- nem Domini, sed diuinitatem Eius hominifera Patri esse firmam- re: in Chalcedonen- si Concilio aduersus Eutychem adu- impietatem desinitur est: de substantia uirginis matris Domini Iesum Christum, sumptis huius corporis ueritatem. Itis uero tenentibus à sancto Leone technis haereticorum, ac pariter confaratis, idem ipse archiepiscopus, de ueritatisque partis libellis oblati iudicans, quid demum Imperator agere uideat, admo- net, sed audi ipsum ad eundem Imperatorem ad finem propè epistola ista scribentem:

Oblati sunt gloriosissima pietatis uestra preces, quarum exem- pla uestra litteris subdidisti. Sed in his, quae Catholicorum sunt, de- plorantium sub scripto continetur: & quia a tua probabili est, fi- ducialiter nomina singulorum, ut dignitas (ut honoris aperiret) illis a Mem, quae Orthodoxo Principi haeretica porrigere non for- midant obrepit, sub incerto consilio vnuer- sitatis uocabulo ideo cer- tum nomen retinuit, ne non solum paucitas personarum, sed etiam meritum desatur: latere enim sibi uile estimant eorum quantitas: quorum est qualitas iudicata, nec incongruè, cum loci homines sunt, proficiunt etiam, qui meruere damnari. In vna ergo Catholicorum supplicatio continetur: in alia haereticorum commi- ta panduntur: His sacerdotum Domini & totius Christiani populi ac monasteriorum desolent inueros, ubi immolationem scelerum con- tinuatio demonstratur, ut quod non licet audiri, licet dilari. Nonne perspicuum est, quibus pietas uestra succurrere, & quibus de- beat obnare, ne Alexandrina Ecclesia, qua semper fuit domus ora- tionis, spei iuncta nunciis latronum?

Manifestum quoque est, per crudelissimam immolationem, sanctorum, omne illic caelestium sacramentorum lumen extinguit. Intercepta est sacrificij oblatio, desecrat Christiani sanctissimatio, & parricidalibus manibus temporum omnia se subtraere mysteria. Nec ullo modo ambigi potest, quid de his docendum sit, qui post nefanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdoti affu- sum, & concernati corporis cinerem in contumeliam aeri calidè, dispersum, anant sibi in peruersa dignitate expetere, & Apostolica doctrina inuolabilem fidem ad Concilium promouere. Magnam ergo uobis est, ut diabolici uestro de manu Domini etiam fides addatur corona: & de hostibus Ecclesiae triumphetis: Quia si laudabi- le uobis est, aduersus gentium arma conuertere, quanta erit glo- ria, ubi in animo uestrum Alexandrinorum Ecclesiam, in cuius

XLIX.

Maii 15

LV.

LI.

LVI.

LII.

DE VICO- SCORDO IN THRO- ZIBUM.

contritione omnium Christianorum est iustitia, liberaret haec S. Leo ad Leonem Augustinum prope finem anni huius, nempe Kalendis Decembris. Ad haec usque tempora potuerunt fallacis suis implicatun tenere heretici i. peratorem de indico. Concilio, qui tandem his S. Leonis literis proposito desinit.

LIII. Alerat in Palatio Basilisus, quo postea inuasi Imperium: Hic licet specie tenus se Catholicum profiteretur, hostis tamen erat Chalcedonensis Concilij fauē barq; hereticis clanculo: cuius putamus persuasione ita recedatam fuisse Leonem Imperatorem, & persuasum de nouo celebrando Concilio. Sed Leonis Papae praesulit auaricia, cuius impulsu tandem anno sequenti (vt suo loco dicemus) Timotheum abijciendum, & alium in eius locum subrogandum praecipit. Addit ad haec Euagrius: Primum igitur Leo Episcopo antiqua Roma prodessione Concilij Chalcedonensis scripsit, creationemq; Timothei, & praesulit contra Ecclesiam leges, scilicet amprobanis. Quam Leonis epistolam Imperator per Silentiarium eum mandata exequentem Timotheo Alexandrino Antistite misit: cui respondit Timotheus, & cum Consilio Chalcedonense, cum Leonis epistolam coarguit. Illarum epistolarum exemplaria extant in litteris Leonis Imperatoris generatim ad omnes scriptis haec Euagrius.

LIY. Reliquum autem est, vt qua Orientales diuersarum prouinciarum Episcopi ad Leonem Imperatorem referri fecerint, cum Metropolitanis singuli, qui de fide Catholica sentent, & de fide decreto Concilij Chalcedonensis, litteris ipsius faillent interrogati. Rem ipsam Liberatus Diaconus his paucis absoluit: Refertur inquit Chalcedonensem Synodum vsque ad sanguinem vindicandam, id quod non alteram fidem tenent, quam Synodus Nicaea constituit: Timotheum verò non solum inter Episcopos non haberi, sed etiam Christianam appellari ne priuari. Et haec epistola, ve rationes Episcoporum omnium in vno codici corpore posita, vocantur in quibus haec Liberatus.

LV. Exant tringentesim prouinciarum Metropolitanorum cum subscriptione suorum Episcoporum epistola ea de re simul reddita ad Leonem Imperatorem: quae omnes eodem sunt argumento scriptae, in vnam sententiam conspirantes in confirmando fidei decreto edito in Concilio Chalcedonensi, atque damnatione Timothei pseudoeppiscopi Alexandrini: de quibus haec Euagrius: Porro alij istidem Episcopi Chalcedonensis Concilij firmiter adhaerere decreuerunt, & creationem Timothei consentientibus suffragis damnauerunt. At solus Amphilocheus Episcopus Syda epistolam scripsit ad Imperatorem, in qua vti contra Timothei creationem grauius vociferatur, sic Concilium Chalcedonense improbat: quare sunt etiam a Zacharia Rheiore litteris mandata, ipsa epistola Amphilochei in eum libro posita. ista Euagrius. Porro reperitur quoque post haec scriptis idem Leo Imperator ad sanctissimos monachos Simeonem Seylitam & alios magni nominis anachoretas, sed anno sequenti potius, quam praesentis, agemus de his itaque suo loco.

LVI. Hoc item anno Rauennae creatus est Imperator Occidentalis Imperij Valerius Maiorianus, nepos illius Maioriani, de cuius genere ista Sidonius: Fertur Panonia qua Martia pollet Achintus Ilyricum rexisse solum cum tractibus Istri huius annus. Nam Theodasius quo tempore Syemij Augustum sumpsit nomen, per veramque Magistrum Militiam ad partes regni venturus eos, Maiorianum habuit, & paulo post: Hanc sacerum pater huius habet vir clarus, & vno Caluine milita semper contentus, vt vnum Castribus in dubijs iunctis sequetur amicis, &c. Fuera enim ob victos Francho & superatos Alemannos iam Magister militum creatus: quae omnia pluribus Sidonius ceccant: additque summa concordia creatum fuisse Imperatorem, annuētibas simul Senatu atque militibus & Leone Imperatore, dum ait:

Simul ordine vobis Ordo omnia regnum dederat, plebs, curia, miles, Et collegi simul, subdit de victoria, simulac creatus est Imperator, obteuta de Wandalis, quos ad Campanum

litrus classis Genferici Regis inuenerat. in ipsum confilue, hec nobis satis ad noui Imperatoris exordium consignandum.

Hoc etiam anno defunctam esse Iuuenalem Hierosolymorum Episcopum, cum defisset annos viginio octo, Cyrillus monachus in Vita sancti Sabae Abbas, res sui temporis posteris tradens, narrat his verbis: Cum Sabas in hoc quidem monasterio annos decem transisset, atque verò ageret annum decimum octauum, quo Marianne & Iuuenalis ambigunt religiosi, ille ab Imperio, hic autem a Pontificatu morte desistunt. &c. Fertur idem Iuuenalis ex maiorum traditione de Transitu Virginis libellum scripsisse: tradit hoc Nicephorus, sed quod addit sepulchrum Dei genitricis ab eodem translatum fuisse Constantinopolim, de inhaerentibus ipsi lapidibus intelligendum potius quidem (vt suo loco dicemus est) non in mobili lapide, sed in montis cupe illud more laedorum fuerat excavatum, vacasse autem successore Episcopo Hierosolymitanam sedem vsque in annum sequentem, Acta Quiriaci anachoretae nos admovent, in quibus qui nomen numeratur annus Leonis Imperatoris, idem Anastasij sedis recenletur octauus, adeo, qui primus Anastasij, idem Leonis fuerit annus secundus: agemus ergo de eius creatione anno sequenti.

Quo item anno Sabas ille sanctorum monachorum virex, vsque egregia sanctitate conspicuus, in Palaestina perrexit adolefcensulas ad magnam Euthymium, cui ageret annum aetatis suae decimum octauum, natus nimirum (vt idem Cyrillus tradit) sub Theodolij Minoris Consulatu decimo septimo: iste quidem hoc anno adobilem structuram iecit egregia fundamenta, dicturi sumus de eo saepe inferius pro temporis ratione, & retum ab eo gestarum occasione. Cum enim pluitima turba monachorum, Eutycheus atque Dioscori veneno seculi hausto, non a Catholica tantum fide, sed & ab omni monastico instituto penitus demissus: summa Dei misericordia factum est, vt eiusdem monastice professiones homines sublimi perfectione pinguis arigerint, iidemque in Palaestina claruerint, nimirum Euthymius, Saba Ioannes cognomēto Silentiarius, Cyriacus, Gerasimus, Theodosius, & alij plures; quorum res gestas, qui eodem vixit tempore Cyrillus, posteris (vt diximus) commendauit.

IESU CHRISTI
Annus 458.

LEONIS PAP. LEONIS I. IMP.
ANNO 19. MAIORIANI 13.

NOVVS ANNVS NOVIS CONSULIBVS, AMBVBVSQUE NOVIS AUGUSTIS, LEONE & MAIORIANO, VNIVSQUE IMPERII SUMMA LAETITIA SPERITUR, QUI CHRISTI REDEMPTORIS NUMERATUR QUADRINGENTISIMVS QVINGENTISIMO OCTAVVS. PORRO CONSULARVM MAIORIANI PANEGYRICO CELEBRAVIT SIDONIUS APOLLINARIS, QUI CLARISSIMO GENERE, LITERIS PROBE EXCULTVS, EODEM TEMPORE PUBLICIS MERITIS MONUMENTIS HONESTATI, GEMINA NIMIS CORONA, DONATIQUE STATUA IN FORO TRAIANO: NAM IPSI AD FIRMINVM SUVM POST ALIA HEC HABET:

Sissimumpartu geminapositi Frondecoronae: Quam mihi indolsit populus Quirini Blattifer, vel quam tribuit Senatui: Quam per totorum dedit ordo conjugi Indictorum: Cum meo post statua perennem Nerva Traianus titulus videret Inter auctores vtriusque fixam

Bibliotheca, alludit Sidonius ad Forum Traiani, vbi huiusmodi statuae collocati solite erant. Maiorianus autem, postquam adijt Consulatum, haec ad Senatvm, cum esset Rauennae, conscripsit: Imperatorem me factum, Patres conscripsit, vestra electionis

LVII.

INVENA LISIDIVC. OBIIT. V. C. 457. p. 10. d. 10. c. 10. d. 10. c. 10.

ENIOP. L. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

SPAD. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

LVIII.

I.

titulus

II.

Materia Noui. tit.

arbitrio.